

Sygn. akt VI P 614/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2016 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa Z. W. (PESEL (...))

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. (KRS (...))

o diety

I. oddala powództwo,

II. zasądza od powoda Z. W. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 600 złotych (sześćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. w pozostałym zakresie odstępuje od obciążania powoda Z. W. kosztami zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 614/15

UZASADNIENIE

Powód Z. W. pozwem z dnia 25 sierpnia 2015 roku wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 34.739,30 złotych tytułem diet za okres od 17 października 2014 roku do dnia 1 sierpnia 2015 roku tj. za 229 dni.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż za okres objęty sporem nie otrzymał diet, choć przebywał w tym czasie za granicą tj. w Niemczech, Francji, Belgii, Holandii. W momencie, gdy upomniał się o uregulowanie powyższych należności firma zwolniła go z pracy. Kwotę objętą pozwem wyliczył dzięki informacjom z Państwowej Inspekcji Pracy. Kwota diety za jeden dzień to 45 Euro, w trakcie zaś zatrudnienia u pozwanego otrzymywał jedynie 8 Euro za 1 dzień, stąd niedopłata z powyższego tytułu w wysokości 37 Euro za dzień przemnożona przez 229 dni, przy uwzględnieniu średniego kursu, daje należność objętą sporem. (k. 2)

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. w odpowiedzi na pozew z dnia 28 października 2015 roku wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podał, iż powód świadczył pracę w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego powyższej 3,5 tony, w okresie od dnia 17 października 2014 roku do dnia 1 sierpnia 2015 roku. Pismem z dnia 13 lipca 2015 roku pozwany wypowiedział umowę u pracę powodowi, powyższe nie miało jednak żadnego związku z rzekomym upominaniem się przez powoda o wypłatę diet. Pozwany podał, iż kwestionuje żądanie powoda zarówno co do zasady, jak również co do wysokości. W tym zakresie pracodawca wskazał, iż wszelkie regulacje dotyczące podróży służbowych na terenie kraju, jak również poza jego granicami zostały jasno i precyzyjnie określone w Regulaminie Wynagradzania z dnia 20 września 2012 roku, jak również w aneksie do powyższego z dnia 1 lipca 2014 roku. Taka regulacja ma

swoją podstawę w normach z art. 77⁵ § 3 i 4 Kodeksu Pracy. Przepisy prawa pracy w sposób jasny normują bowiem kwestię możliwości ustalenia wysokości diety przez pracodawcę w Regulaminie Wynagradzania i określają w sposób jasny limit w swobodzie tych ustaleń. Pozwany podkreślił, iż regulacja z tytułu należności za podróże służbowe dla pracowników zatrudnionych poza państwową sferą budżetową stanowi materię układową, regulaminową i umowną, w razie zaś braku regulacji w tym zakresie mają do niej odpowiednie zastosowanie Rozporządzenia normujące te kwestie. Regulacje prawne limitują zaś granice swobody odmiennego kształtowania przez strony układowe lub podmioty stosunku pracy minimalnej wysokości diet za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Dieta zatem nie może być niższa niż przewidziana treścią Rozporządzenia wysokość diety za dobę podróży służbowej na terenie kraju. W okresie kiedy powód świadczył pracę na rzecz pozwanej spółki naliczanie diet z tytułu krajowych podróży służbowych pracowników spółki odbywało się zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej według stawek przewidzianych w tym Rozporządzeniu. W okresie świadczenia pracy przez powoda stawka ta wynosiła kwotę 30 złotych za dobę i pozwany obliczał ją i wypłacał zgodnie z treścią powołanej wyżej regulacji. Natomiast dieta z tytułu zagranicznych podróży służbowych pracowników pozwanego wynosiła 8 Euro za dobę.

Po przeliczeniu na walutę polską, stawka diety z tytułu podróży służbowych poza granicę Polski była zatem wyższa niż przewidziana Rozporządzeniem kwota diety za dobę podróży służbowej na terenie kraju. Nie jest zatem zrozumiałym dlaczego powód wskazuje jako stawkę dzienną tejsze diety kwotę 45 Euro.

Pozwana spółka kwestionuje zatem żądanie powoda powołując się na powołaną wyżej argumentację. Pozwany podał, iż spółka dokonywała szczegółowych wyliczeń i wypłat diet z tytułu podróży krajowych, jak również zagranicznych w oparciu o wszystkie powołane wyżej regulacje. Na poparcie powyższego pozwany złożył do akt dokumentację potwierdzającą wypłatę środków pieniężnych tytułem diet oraz ryczałtów za noclegi. Pozwany podkreślił, iż w okresie świadczenia pracy na jego rzecz powód przebywał w podróży służbowej 8 razy. Przy czym część z nich przypadała na obszar Polski, a część wykonywana była poza jej obszarem. Mając powyższe na uwadze pozwana spółka dokonywała rozliczeń powyższych należności zgodnie z powołanymi wyżej regulacjami. Zgodnie zaś wyliczeniami pracodawcy powód przebywał w podróżach służbowych 175 i 1/3 doby. Za każdą również podróż, a było ich osiem, zostały wypłacone na jego rzecz wszelkie należności, w tym z tytułu diet w stosownych kwotach, co potwierdzają złożone do akt sprawy dokumenty. (k. 21-25)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód Z. W. był zatrudniony u pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na podstawie umowy o pracę z dnia 17 października 2014 roku, zawartej na czas określony do dnia 30 kwietnia 2015 roku, w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony.

W oparciu o powyższą umowę pracodawca zobowiązał się do wypłaty na rzecz pracownika wynagrodzenia w wysokości 1.700 złotych oraz diet i ryczałtów za noclegi, z tytułu podróży służbowych, zgodnie z obowiązującymi normami.

Aneksiem z dnia 2 stycznia 2015 roku wynagrodzenie miesięczne powoda począwszy od dnia 1 stycznia 2015 roku wynosiło kwotę 1.750 złotych brutto.

W dniu 30 kwietnia 2015 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę na czas określony do dnia 30 kwietnia 2016 roku. W oparciu o powyższą umowę powód został również zatrudniony w wymiarze pełnego etatu, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony – w ruchu krajowym i międzynarodowym. Pracodawca zobowiązał się do wypłaty na rzecz pracownika wynagrodzenia w wysokości 1.750 złotych oraz diet i ryczałtów za noclegi, z tytułu podróży służbowych, zgodnie z obowiązującymi normami.

Oświadczeniem z dnia 13 lipca 2015 roku pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem rozwiązania umowy na dzień 1 sierpnia 2015 roku.

(Dowód : umowy o pracę- k. 11-14, wypowiedzenie umowy o pracę- k. 8, świadectwo pracy- k. 10, akta osobowe pracownika)

Zgodnie z treścią Regulaminu Wynagradzania obowiązującego u pozwanego pracownikowi oprócz wynagrodzenia zasadniczego przysługują również dodatkowe składniki wynagrodzenia i inne świadczenia związane z pracą, tj. między innymi należności z tytułu podróży służbowych, określone w przepisach szczególnych. (art. 4 i 12 Regulaminu)

Zgodnie zaś z Aneksem do Regulaminu Wynagradzania z dnia 1 lipca 2014 roku, począwszy od dnia 1 lipca 2014 roku naliczanie diet oraz ryczałtów za noclegi z tytułu krajowych podróży służbowych pracowników pozwanej spółki odbywać się będzie zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej według stawek przewidzianych w tym Rozporządzeniu.

Nadto w treści powyższego aneksu przewidziano, iż dieta z tytułu zagranicznych podróży służbowych pracowników spółki wynosić będzie 8 Euro za dobę.

(**Dowód:** Regulamin Wynagradzania wraz z aneksem – k. 37-41)

Powód w okresie zatrudnienia odbył osiem podróży służbowych krajowych i zagranicznych. W ramach powyższych powód przebywał w podróży łącznie 175 i 1/3 doby.

Powód z racji podróży krajowych otrzymywał dietę w wysokości 30 złotych za dobę, z tytułu zaś podróży zagranicznych dietę w wysokości 8 Euro.

(Dowód : rachunki dot. podróży służbowych wraz z przelewami- k. 42-70, zestawienie- k. 71-72, zeznania świadka B. M.- k. 87 (nagranie 00:05:11-00:14:54), zeznania świadka J. K. –k. 87-88, (nagranie 00:15:04-00:19:31), zeznania powoda Z. W.- k. 76-77 (nagranie 00:02:29-00:07:00) w zw. z k. 88-89 (nagranie 00:20:11-00:29:14)

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda w okresie ostatnich trzech miesięcy jego zatrudnienia wynosiło kwotę 2.148,63 złotych brutto.

(**Dowód:** zaświadczenie – k. 28)

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Okoliczności faktyczne w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania, jak również zgromadzone w aktach osobowych pracownika oraz zeznania świadków w osobach B. M. i J. K., jak również powoda Z. W..

Sąd dał wiarę powyższym zeznaniom w zakresie w jakim powyższe stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

W ocenie Sądu z zeznań powołanych wyżej świadków zgodnie wynika, iż powodowi z tytułu podróży krajowych przysługiwała dieta w wysokości 30 złotych za dobę, z tytułu zaś podróży zagranicznych w wysokości 8 Euro za dobę. Powyższe zasady rozliczeń diet wynikały z obowiązujących w tej mierze regulacji, w szczególności z treści Regulaminu Wynagradzania. Świadczenie w swych zeznaniach zgodnie potwierdzili, iż pracownicy, w tym powód, treść powyższego Regulaminu znali, byli z nim bowiem zapoznawani w trakcie zatrudnienia. Świadczenie wskazali, iż powyższe zasady dotyczące rozliczeń diet dotyczyły wszystkich pracowników, w tym powoda, których takowych rozliczeń w toku zatrudnienia u pozwanego nigdy nie kwestionował.

Okoliczności podnoszone przez świadków znajdują również pełne potwierdzenie w treści dokumentacji źródłowej zgromadzonej w aktach sprawy, w szczególności w treści Regulaminu Wynagradzania, aneksie do powyższego z dnia

1 lipca 2014 roku, jak również w dokumentach dotyczących wypłaconych na rzecz powoda należności z tytułu podróży służbowych na terenie kraju, jak również poza jego granicami.

Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda w zakresie w jakim wskazywał, iż z tytułu podróży zagranicznych otrzymywał dietę w wysokości 8 Euro za dobę. Powyższe twierdzenia korespondują bowiem z powołanymi wyżej dowodami w postaci zeznań świadków, jak również dokumentami złożonymi do akt sprawy. Sąd odmówił natomiast wiary twierdzeniom powoda, iż przed listopadem 2015 roku nie miał wiedzy w zakresie wysokości wypłacanych na jego rzecz diet. Okoliczność ta pozostaje bowiem w rażącej sprzeczności z twierdzeniami świadków przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania, którzy potwierdzili bezwzględną znajomość tej kwestii przez powoda w okresie zatrudnienia u pozwanego.

Zeznania powoda złożone w tym zakresie na rozprawie w dniu 20 maja 2016 roku pozostawały również w sprzeczności z jego twierdzeniami podniesionymi na tę okoliczność na rozprawie w dniu 8 lutego 2015 roku, kiedy to powód wyraźnie podał, iż o treści Regulaminu Wynagradzania powziął wiedzę 3-4 miesiące od podjęcia zatrudnienia u pozwanego. (k.77, 88)

Mając powyższe na uwadze przyjąć należało, iż powód doskonale znał regulacje obowiązujące w tym zakresie u pozwanego już w okresie świadczenia pracy na rzecz pozwanego, nigdy też nie kwestionował wypłat dokonywanych na jego rzecz z powyższego tytułu.

W tym zakresie Regulamin Wynagradzania obowiązujący u pozwanego wyraźnie stanowił, iż pracownikowi oprócz wynagrodzenia zasadniczego przysługują również dodatkowe składniki wynagrodzenia i inne świadczenia związane z pracą, tj. między innymi należności z tytułu podróży służbowych, określone w przepisach szczególnych. (art. 4 i 12 Regulaminu)

Zgodnie zaś z Anekssem do Regulaminu Wynagradzania z dnia 1 lipca 2014 roku, począwszy od dnia 1 lipca 2014 roku naliczanie diet oraz ryczałtów za noclegi z tytułu krajowych podróży służbowych pracowników pozwanej spółki odbywać się miało zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej według stawek przewidzianych w tym Rozporządzeniu. Nadto w treści powyższego aneksu przewidziano, iż dieta z tytułu zagranicznych podróży służbowych pracowników spółki wynosić będzie 8 Euro za dobę.

Dokumenty zgromadzone w toku postępowania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w rozumieniu art.245 k.p.c., albowiem ich treść i autentyczność nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony.

Rozważając zasadność zgłoszonego w sprawie powództwa w pierwszej kolejności należało mieć względzie, iż zgodnie z art.21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U.2012.1155 ze zm.), kierowcy w podróży służbowej, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego, ustalane na zasadach określonych w przepisach art. 77⁵ § 3-5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

W myśl zaś art.77⁵§ 1 kp pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Stosownie do art.77²§2 kp, minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Z kolei w myśl art.77⁵§3 kp, warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania

albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z art.77⁵§4 kp, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2. Natomiast stosownie do treści art.77⁵§5 kp, w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Podkreślić należy, iż począwszy od dnia 1 marca 2013 roku kwestia należności z tytułu podróży służbowych uregulowana jest w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U z 2013, Nr 167).

W myśl §2 tegoż Rozporządzenia, z tytułu podróży krajowej oraz podróży zagranicznej, odbywanej w terminie i miejscu określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują:

1)diety;

2)zwrot kosztów:

a)przejazdów,

b)dojazdów środkami komunikacji miejscowej,

c)noclegów,

d)innych niezbędnych udokumentowanych wydatków, określonych lub uznanych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

W tym zakresie § 7 ust. 1 stanowi, iż dieta w czasie podróży krajowej jest przeznaczona na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia i wynosi 30 zł za dobę podróży.

Przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy należy mieć na względzie, iż – jak wskazano – stosownie do art.77⁵§3 kp, warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania.

Zgodnie z treścią art.77⁵§4 kp, postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2.

Bezsprzecznie pozwany należy do zakresu podmiotowego pracodawców, o którym mowa w art.77⁵§3 kp.

Warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej mogły zatem być uregulowane w Regulaminie Wynagradzania, jaki w okresie spornym obowiązywał u pozwanego.

Rozważając, czy możliwym było ustalenie w treści powyższej regulacji wysokości należności z tytułu podróży służbowych wskazać trzeba, iż postanowienia powyższych nie mogą jedynie ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika, o którym mowa w § 2 art. 77⁵§4 kp.

Powyższe oznacza zatem, że w umowie, czy też Regulaminie Wynagradzania, jak w niniejszym przypadku, wskazana wysokość diety nie może być niższa niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, tj. w spornym okresie - 30 złotych.

Konstrukcja tego przepisu wskazuje, że obejmuje on swoim zakresem wysokość diety, która nie może być ustalona w wysokości niższej niż wynikająca z przepisów Rozporządzenia.

W umowie o pracę, czy też w Regulaminie Wynagradzania mogła więc zostać określona przez pracodawcę dieta z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju - w wysokości nie niższej jednak niż 30 złotych.

Pracodawca mógł zatem bezsprzecznie ustalić wysokość diety z tytułu podróży zagranicznej w wysokości 8 Euro za dobę. Powyższe było całkowicie uprawnione, mając na uwadze powołane wyżej Regulacje wynikające z obowiązujących w tej mierze przepisów prawa.

Powyższe rozważania prowadzą zatem do wniosku, iż ustalone pomiędzy stronami warunki zwrotu kosztów podróży służbowych odbywanych przez powoda nie są mniej korzystne niż przepisy powszechne w zakresie minimalnych kosztów wyżywienia - art.77⁵§4 kp.

W realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że kwoty faktycznie wypłacane na rzecz powoda z tytułu podróży krajowych, jak również zagranicznych (dokumenty źródłowe – k. 42-72) były niższe niż przysługujące pracownikowi należności z tego tytułu na podstawie art.77⁵§4 kp w związku z Rozporządzeniem z dnia 29 stycznia 2013 roku.

W ocenie Sądu jedynie na marginesie wskazać należy, iż powód nie wykazał również w toku prowadzonego postępowania, iż ilość odbytych przez niego podróży służbowych była wyższa niż wynikająca z przedstawionych przez pozwanego dokumentów źródłowych.

Nie można odwoływać się w sprawie niniejszej do art.77⁵§5 kp, bowiem jest to uprawnione dopiero wówczas, gdy Regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawierają postanowień, o których mowa w art.77⁵§3 kp, czyli kwot należności dotyczących podróży służbowych (ibidem).

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art.77⁵§3 i 4 kp oddalił powództwo, o czym orzekł w punkcie I wyroku.

Zgodnie z treścią art. 98 k.p.c. strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przez co rozumie się również koszty zastępstwa procesowego.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono mając na uwadze treść § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Strona pozwana wygrała proces i złożyła wniosek o przyznanie jej kosztów procesu wg. norm przepisanych. Sąd uznał, iż powód winien ponieść część należnych kosztów i obciążył go w powyższym zakresie kosztami zastępstwa procesowego w niepełnej wysokości tj. w kwocie 600 złotych. (punkt II wyroku).

W tym zakresie Sąd miał na uwadze, iż należne od niego koszty zastępstwa procesowego stanowiłyby kwotę 1.800 złotych (§ 6 ust. 5 oraz § 11 ust.1 pkt. 1 2 cyt. Rozporządzenia)

Odnośnie kwoty przekraczającej zasądzoną z tego tytułu należność na rzecz strony pozwanej Sąd odstąpił od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze dyspozycję art. 102 kpc, zgodnie z którego treścią w wypadkach szczególnie uzasadnionych, Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Mając na uwadze powyższą regulację, która przyznaje Sądowi pewną swobodę w zasądzaniu kosztów procesu, przy uwzględnieniu zasad słuszności, Sąd uznał, iż w niniejszym postępowaniu niecelowym jest obciążenie powoda kosztami procesu tj. kosztami zastępstwa procesowego w pełnej wysokości.

Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu.

Do kręgu bowiem okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego - sytuacji życiowej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974r., II CZ 223/73).

Przyjmuje się stosowanie art. 102 k.p.c, gdy sprawa ma wątpliwy i dyskusyjny charakter; dochodzone roszczenie powoda wynika z niejasno sformułowanych przepisów; strona przegrywająca znajduje się w wyjątkowo trudnej sytuacji majątkowej, a wytaczając powództwo była subiektywnie przeświadczona o słuszności dochodzonego roszczenia, natomiast strona wygrywająca korzystała ze stałej obsługi prawnej i nie poniosła dodatkowych nakładów na prowadzenie procesu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 15 maja 2015r., I ACa 51/15).

W tym miejscu podkreślić należy, iż ocena Sądu, czy zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony, o którym mowa w art. 102 k.p.c, ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem sądu oraz oceną okoliczności rozpoznawanej sprawy.

W związku z tym może być ona podważona przez sąd wyższej instancji tylko wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 stycznia 2012r. III CZ 10/12, Biul.SN 2012/4/7).

W niniejszym postępowaniu odstępując zatem od obciążania powoda kosztami zastępstwa procesowego w pozostałym zakresie Sąd miał na uwadze jego aktualną sytuację życiową i finansową, w szczególności fakt, iż obecnie powód nie jest nigdzie zatrudniony, utrzymuje się jedynie z oszczędności. Ponadto był on subiektywnie przekonany o słuszności złożonego w sprawie pozwu, mając w tym zakresie na uwadze informacje pozyskane przez niego w Państwowej Inspekcji Pracy.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd na mocy art. 102 k.p.c orzekł jak w punkcie III wyroku.